

(Повторенъ гърмежъ ; народъ тѣ ся разбѣва).

Бургундъ. Какви страшни знаци, Богъ да ни запази !

Дюшатель. (на краля). Елате, о, кралю, избѣгнете изъ туй ужасно мѣсто !

Епископъ тѣ. (на Ивана). Смѣя да тя попитамъ въ Божие то име ; изъ чувство къмъ невинность или виновность мълчишь ти ? Ако този грѣмъ говори за тебе, то земи този кръстъ и дай знакъ !

(Ивана ся никакъ не движи. Силенъ гърмежъ. Всичкитъ освѣтъ Дюноа и Ивана излизатъ).

ЯВЛЕНИЕ ДВАНАЙСЕТО.

Дюноа. Ивана.

Дюноа. Моя жена си ти, Ивано — първомъ като ся представи на тебе повѣрвахъ и повече съмъ повѣренъ на тебе, отъ колкото на всички тѣзи знаци ?

Ти живѣешъ покрита въ свята та невинность, и съ благороденъ гнѣвъ гледашь, мълчишь и не оборвашъ осквърнително то подозрѣние. — Не оборвай го, но повѣри ся на мене, никога не съмъ ся азъ съмнѣвалъ на твоята невинность. Словомъ не изричай нищо, но подай си ръката само за знакъ и залогъ, че утѣшена, повѣрвашъ ся на мене.

(Подава ѝ ръката, но тя ся завръща. Дюноа ся застоява отъвратително).

ЯВЛЕНИЕ ТРИНАЙСЕТО.

Ивана. Дюшатель. Дюноа, послѣ Раймондъ.

Дюшатель. Ивана Даркъ, кралъ тѣ заловѣда, щото безъ да жалите да ся отдалечите отъ градъ тѣ ; порти тѣ са отворени, не имайте това за обида, васъ ви покровителствува кралскии миръ — а вие Графъ Дю-